

# DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 508

din 23 octombrie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**

|                        |                      |
|------------------------|----------------------|
| Elena-Simina Tănăsescu | — președinte         |
| Asztalos Csaba-Ferenc  | — judecător          |
| Mihai Busuioc          | — judecător          |
| Mihaela Ciochină       | — judecător          |
| Cristian Deliora       | — judecător          |
| Dacian-Cosmin Dragoș   | — judecător          |
| Dimitrie-Bogdan Licu   | — judecător          |
| Laura-Iuliana Scânteii | — judecător          |
| Cosmin Boncu           | — magistrat-asistent |

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu în Dosarul nr. 1.486/314/2016 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 505D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 882 din 16 decembrie 2021 și Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.486/314/2016, **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de autoarea excepției împotriva hotărârii de respingere a apelului introdus împotriva soluției instanței de fond prin care a fost constatată ca fiind încetată acțiunea în pretenții a autoarei excepției ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței asigurătorului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încetarea acțiunii judiciare, a celei extrajudiciare sau a executării silite suspendate ca urmare a rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței are drept consecință imposibilitatea constatării unei creanțe ca fiind certă, lichidă și exigibilă și, prin urmare, a valorificării acesteia. În acest context, autoarea arată că, deși a promovat o acțiune pentru care a fost achitată taxa de timbru judiciar înainte de intrarea în faliment a societății de asigurări,

este în imposibilitatea de a-și înscrie creanța în tabelul creanțelor și de a mai beneficia de o justă despăgubire.

6. Autoarea excepției învederează că încetarea acțiunii judiciare echivalează cu un refuz de a judeca și de a pronunța o hotărâre judecătorească prin care să se constate că are dreptul la despăgubiri, consecința fiind imposibilitatea valorificării acestui drept.

7. **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 nu încalcă prevederile constituționale invocate, întrucât aceste dispoziții consacră reguli speciale de procedură, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile asupra acestuia.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „(1) (...) *La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silite suspendate încetează.*”

12. Normele de referință invocate în motivarea excepției sunt dispozițiile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză,

prin Decizia nr. 690 din 8 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 18 martie 2019, și Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1214 din 12 noiembrie 2020, prin care a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate invocate.

14. Referitor la critica privind imposibilitatea valorificării dreptului de acces la justiție din cauza refuzului instanței de a judeca și de a pronunța o hotărâre, prin Decizia nr. 484 din 25 iunie 2020, precitată, paragraful 13, Curtea a observat că înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012). Or, textele de lege criticate sunt norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 și constituie o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea căroră competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, iar prevederile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 sunt astfel de norme. Acestea constituie o aplicare a prevederilor constituționale anterior menționate, având în vedere specificul procedurii insolvenței, care este o procedură specială, ce a impus adoptarea unor reguli speciale de procedură, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia Curții Constituționale nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 aprilie 2013), cadru legislativ în care se înscriu și dispozițiile criticate.

15. În același sens, în ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat prin Decizia nr. 690 din 8 noiembrie 2018, precitată, paragraful 23, că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței a justificat instituirea unor norme de procedură speciale, fapt ce nu echivalează cu lipsa asigurării unei garanții efective a drepturilor creditorilor.

16. Prin aceeași decizie mai sus menționată, la paragraful 15, Curtea a constatat că sediul materiei cu privire la falimentul societăților de asigurare/reasigurare îl constituie Legea nr. 85/2014, respectiv titlul II — *Procedura insolvenței*, capitolul IV — *Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare* (art. 242-272). Astfel, procedura falimentului, reglementată prin acest capitol, se aplică societăților de asigurare/reasigurare prevăzute de Legea nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv sucursalelor acestora cu sediul în străinătate, precum și sucursalelor și filialelor societăților de asigurare din state terțe, care au sediul în România, cu excepțiile prevăzute la art. 243 din Legea nr. 85/2014. De asemenea, se prevede că dispozițiile capitolului I din legea anterior menționată, cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se vor aplica în mod corespunzător procedurii falimentului societăților de asigurare/reasigurare, cu derogările prevăzute la art. 242 din Legea nr. 85/2014.

17. Totodată, în paragrafele 25-28 din decizia mai sus menționată, Curtea a observat că, potrivit art. 3 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, creanțele de asigurări sunt creanțele creditorilor de asigurări, care rezultă dintr-un contract de asigurare, inclusiv sumele rezervate pentru acești creditori atunci când unele elemente ale datoriei nu sunt cunoscute încă. Astfel, sunt considerate creanțe de asigurări creanțele Fondului de garantare, precum și primele datorate de către societatea de asigurare/reasigurare debitoare, rezultate din încetarea ori, după caz, din anularea contractelor de asigurare sau operațiunilor efectuate, conform legii aplicabile acestora, înainte de intrarea în procedura falimentului.

18. În acest context, cu privire la procedura de urmat în condițiile Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 24 iulie 2015, Curtea a menționat și prevederile art. 13 din acest act normativ, care statuează că de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului pronunțate împotriva unui asigurator, conform prevederilor art. 266 din Legea nr. 85/2014, Fondul de garantare a asiguraților (denumit în continuare *Fond*) este în drept să efectueze plăți din disponibilitățile sale, în vederea achitării sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, cu respectarea dispozițiilor legale. În vederea efectuării plății sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, Fondul procedează la verificarea dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări înregistrate în evidențele sale, ținând seama de normele aplicabile în materie și de condițiile de asigurare generale și specifice prevăzute în contractele de asigurare încheiate cu asiguratorul față de care s-a stabilit starea de insolvență. Aprobarea sau, după caz, respingerea sumelor pretinse de petenți este de competența comisiei speciale, constituite conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare. În caz de respingere a sumelor pretinse, se va emite o decizie de respingere. Împotriva deciziei se poate formula contestație, în condițiile prevăzute la art. 19 din Legea nr. 503/2004. Dreptul la acțiuni contra Fondului pentru plata indemnizațiilor/despăgubirilor se prescrie în termen de 5 ani calculați de la data nașterii dreptului, dar nu înainte de rămânerea definitivă a hotărârii de deschidere a procedurii de faliment.

19. Cu privire la Legea nr. 213/2015, Curtea a observat că, potrivit art. 14 din această lege, în vederea încasării indemnizațiilor/despăgubirilor, orice persoană care pretinde un drept de creanță de asigurări împotriva asiguratorului în faliment poate formula o cerere motivată în acest sens, adresată Fondului în termen de 90 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului sau de la data nașterii dreptului de creanță, atunci când acesta s-a născut ulterior. Pe măsura înregistrării și analizării cererilor de plată ale creditorilor de asigurări, împreună cu documentele anexate, se întocmește lista creditorilor de asigurări ale căror creanțe certe, lichide și exigibile urmează să fie plătite din disponibilitățile Fondului [art. 15 alin. (1) din Legea nr. 213/2015].

20. Prin urmare, Curtea a considerat că există mecanisme de recuperare a prejudiciului creat, în condițiile în care o societate de asigurare-reasigurare intră în faliment, astfel că nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor constituționale și convenționale care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lenuța Nicoleta Burciu în Dosarul nr. 1.486/314/2016 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 75 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

**ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU**

Magistrat-asistent,

**Cosmin Boncu**

# HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

## HOTĂRÂRE

**privind numirea domnului Alexandru Ionuț-Ciprian  
în funcția de subprefect al județului Giurgiu**

Având în vedere prevederile art. 250 alin. (1) și ale art. 251 alin. (2), (2<sup>1</sup>) și (2<sup>3</sup>) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Alexandru Ionuț-Ciprian se numește în funcția de subprefect al județului Giurgiu.

PRIM-MINISTRU

**ILIE-GAVRIL BOLOJAN**

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,  
ministrul afacerilor interne,  
**Marian-Cătălin Predoiu**

București, 14 mai 2026.  
Nr. 385.